

El país de Miquel Puig i la grollera realitat de Mallorca

LA POLICIA VA CLAUSURAR UNA
QUINZENA DE RESTAURANTS DEL
CENTRE DE PALMA I ELS SEUS
EMPRESARIS SÓN ACUSATS
D'EXPLOTACIÓ LABORAL:
HEUS ACÍ COM EVOLUCIONA UNA
SOCIETAT RICA.

El país no em retraurà mai que no sigui un obstinat seguidor de les informacions sobre les campanyes electorals ni un atent espectador de debats. Aquesta seguretat es nodreix, bàsicament, de l'abundància aclaparadora de persones, sobretot informadors i analistes, que estan al cas de tot el que passa en aquestes matèries i que tenen una capacitat admirable de fer deduccions profètiques. De manera que el meu absentisme, si queda una mica de seny en el món, no deixarà empremta a cap registre.

I, no obstant, el zàping me martelleja amb fragments de promeses, amb trossets de retrets, amb bocins de tedioses argumentacions sense substància. Però també amb l'aparició d'algú que està de passada per la política i que sempre has tingut en especial consideració. És el cas de Miquel Puig –Democràcia i Llibertat–, una d'aquestes persones que es fan escoltar sigui quina sigui la tribuna des de la qual ens parlen. Miquel Puig ja duia en campanya un suggeriment que no estranyà gens els seus seguidors: s'han de pujar els sous si del que es tracta és de sortir del forat. Les vegades que el vaig sentir llançant aquesta proposta, va semblar, finalment, un marcià especialment extravagant: apujar els sous tal com estan les coses, es preguntaven els rostres dels altres companys de debat. Així, la proposta més sensata, gràcies a la perversitat de la política del país, era enterrada com la més estrafolària de la campanya.

I és que el país ja s'ha resignat al milerisme com a meta de les classes mitjanes i dels joves. L'economia –la macro, s'entén– es recupera, diuen, però acumula els beneficis en una càmera cuirassada perquè no deixi escorrialles aspergides per la societat. Imagi-

GUILLEM
FRONTERA

nar el món segons Miquel Puig resulta un exercici quasi clandestí, com a mínim extravagant. La realitat és grollera i caparruda. Quants empresaris acceptarien el risc de guanyar una mica menys avui en ares d'una economia més dinàmica per demà?

Ja deveu saber que a Palma hi ha una bona partida d'empresaris de bars i restaurants enviats a presidir per explotació laboral: per exemple, 70 hores setmanals per 600 euros mensuals. A un treballador que s'atreu a denunciar un d'aquests empresaris, li enviaren un sícari que l'apallissà de manera exemplar. Els establiments afectats d'aquest naufragi social i moral són ben coneguts, cèntrics. Els empresaris en qüestió s'havien organitzat adequadament per defensar els seus interessos. L'Associació d'Empresaris de la Restauració ha condemnat els fets. Llàstima que no estassin més ben informats i en condicions de denunciar la situació una mica abans. Ha hagut de venir un Govern au-

tonòmic d'esquerra i crear una brigada d'inspectors per lluitar contra l'explotació laboral perquè es notés algun moviment en el sector.

Aquests espais de degradació s'obren pas en una societat a la qual el tòpic atribueix una riquesa envejable gràcies al turisme. Darrere d'aquesta creença general s'han parapetat tradicionalment els diferents Governos de l'Estat com a excusa per insistir en un finançament espantosament deficitari. Després d'anys i legislatures, la comunitat no disposa ni de personal per controlar regularment la situació laboral dels treballadors de l'hoteleria i la restauració. Com pot haver-hi carestia i pobresa en una comunitat que rep cada any tants de milions de turistes?

A l'ombra babèlica d'aquest descontrol és on poden prendre cos les situacions més injustes, on es pot organitzar un grup d'empresaris per explotar laboralment els treballadors més indefensos, immigrants en general, amb amenaces incloses, que de vegades es compleixen. Sí, la policia ha actuat, però en aquests escenaris ja fa temps que ens preguntem quin paper hi juguen els sindicats. Poden els sindicats no saber què passa en aquests restaurants, en aquestes cafeteries on es conculcaven els drets més elementals? Hem de continuar mantenint uns sindicats que òbviament abdiquen de les seves responsabilitats?

Estem descoratjadament enfora de les propostes de Miquel Puig. Fins i tot de les propostes de qualsevol partit en matèria laboral: cap d'ells no justificaria aquestes bosses de misèria i d'il·legalitat que creixen al centre de la que es reclama capital turística de la Mediterrània.

Escriptor, guionista i crític d'art